

TEZA:

Czyn Obwinionej radcy prawnej polegał na złożeniu do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosku egzekucyjnego przeciwko pokrzywdzonej, wskazującego jej nieprawdziwy adres, podczas gdy prawdziwy adres był Obwinionej znany, gdyż wskazywała go w pozwach. Od radcy prawnego wymaga się, przy wykonywaniu czynności zawodowych, postępowania rzetelnego, sumiennego, zgodnego z prawem oraz należytej staranności uwzględniającej profesjonalny charakter działania, gdy tymczasem w niniejszej sprawie Obwiniona powyższych wymagań nie spełniła. Za powyższy delikt dyscyplinarny Obwiniona została ukarana karą pieniężną w wysokości 5000 zł.

WO – 134/22**ORZECZENIE****z dnia 15 listopada 2022r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie****w składzie:****Przewodnicząca:** S WSD Iwona Zielezińska**Sędziowie:** S WSD Wiesław Kmiotek

S WSD Joanna Pilewska /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 r. na rozprawie sprawy radczyni prawnej A. B., nr wpisu (...)

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych w związku z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc

na skutek odwołania obrońcy Obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 8 grudnia 2021 r. sygn. akt D 50/21 na korzyść Obwinionej

orzeka:

1. utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
2. zasądza od Obwinionej koszty postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 2.000,00 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 8 grudnia 2021 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych **[OSD]** w sprawie o sygn. akt D 50/21 wydał orzeczenie, na mocy którego uznał obwinioną radczynię prawną A. B. **[Obwiniona]** winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych **[Ustawa]** w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego **[KERP]** oraz w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych w związku z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc, wymierzając jej na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych karę pieniężną w kwocie 5.000 zł oraz zasądził koszty postępowania dyscyplinarnego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w kwocie 2.000 zł.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia OSD, na potwierdzenie stanowiska w odniesieniu do popełnionego przez Obwinioną deliktu dyscyplinarnego wskazał, że czyn Obwinionej polegający na złożeniu do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosku egzekucyjnego przeciwko pokrzywdzonej E. S. **[Pokrzywdzona]** wskazującego jej nieprawdziwy adres jest sprzeczny z przepisami art. 6 i art. 12 ust. 1 KERP, z których wynika, że od radcy prawnego wymaga się, przy wykonywaniu czynności zawodowych, postępowania rzetelnego, sumiennego, zgodnego z prawem oraz należytej staranności uwzględniającej profesjonalny charakter działania, gdy tymczasem w niniejszej sprawie Obwiniona powyższych wymagań nie spełniła. Zgodnie z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc, egzekucja z ruchomości lub z wierzytelności z rachunku bankowego lub innych wierzytelności należy do komornika ogólnej właściwości dłużnika, zaś stosownie do art. 27 § 1 kpc lub art. 30 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc komornikiem właściwym dla Pokrzywdzonej w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Obwinioną powinien być komornik właściwy dla miejsca zamieszkania albo siedziby Pokrzywdzonej jako dłużnika - czyli komornik, którego rewir obejmuje obszar właściwości sądu rejonowego, właściwego

miejscowo dla Pokrzywdzonej prowadzącej działalność pod adresem: (...)-(...), (...), przy czym ewentualne prawo wierzyciela w zakresie wyboru komornika (na co w pisemnych wyjaśnieniach powoływała się Obwiniona) ograniczone jest z mocy art. 10 ustawy o komornikach wyłącznie do obszaru właściwości sądu apelacyjnego, na którym znajduje się siedziba kancelarii komornika właściwego zgodnie z przepisami kpc, co w niniejszej sprawie oznacza, że jeżeli w sprawie egzekucyjnej prowadzonej przez Obwinioną, jej Klient-wierzyciel chciał dokonać wyboru komornika, to powinien był wybrać komornika mającego kancelarię na obszarze właściwości Sądu Apelacyjnego, nie zaś w (...). W świetle powyższego, skierowanie przez Obwinioną wniosku egzekucyjnego do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym nie było niczym uzasadnione. Sąd pierwszej instancji ustalił bowiem, że adres pokrzywdzonej wskazany przez Obwinioną we wniosku egzekucyjnym z dnia 13.01.2020 r. był adresem nieprawidłowym i nieprawdziwym, podczas gdy **prawidłowy i prawdziwy adres Pokrzywdzonej był Obwinionej znany, jako że wskazywała go we wnoszonych przeciwko Pokrzywdzonej pozwach (w tym w pozwie z 29.08.2019 r. wniesionym przez Obwinioną w sprawie, w której zapadło orzeczenie stanowiące podstawę do wydania tytułu wykonawczego w przedmiotowym postępowaniu egzekucyjnym)**. OSD nie uwzględnił argumentu podnoszonego w celu obrony Obwinionej, że wskazany przez nią we wniosku egzekucyjnym adres Pokrzywdzonej: (...) - (...) ul. (...) został ustalony przez jej klienta-wierzyciela, zaś ona „nie miała prawa” kwestionować tego ustalenia, jak również „nie miała realnych możliwości jego weryfikowania”. W tym kontekście OSD oparł się przede wszystkim na treści odnośnej umowy zlecenia - prowadzenia postępowania egzekucyjnego zawartej pomiędzy Obwinioną a jej klientem-wierzycielem w dniu 5 grudnia 2019 r. **[Umowa]**, w myśl której to Obwiniona odpowiadała za treść przedmiotowego wniosku egzekucyjnego oraz jego prawidłowe sporządzenie, spełniające wymogi formalne (art. 38 KERP), w tym m.in. za podanie w jego treści prawidłowego adresu Pokrzywdzonej, co zważywszy na jej status przedsiębiorcy oznaczało podanie adresu Pokrzywdzonej wpisanego do powszechnie dostępnej ewidencji CEIDG. OSD wskazał przy tym wyraźnie, iż podany przez Obwinioną we wniosku egzekucyjnym nieprawidłowy adres Pozwanej w (...) - wbrew twierdzeniom Obwinionej - nie został wskazany Obwinionej przez jej Klienta-wierzyciela jako aktualny adres Pokrzywdzonej-dłużniczki, albowiem w treści Umowy adres ten wskazany został jedynie jako jedno z miejsc „poszukiwania” majątku ruchomego dłużniczki (art. 844 § 1 KPC), nie zaś jako „adres strony” w rozumieniu art. 126 § 2 pkt 1 KPC. Tym samym, podanie we wniosku egzekucyjnym nieprawidłowego adresu Pokrzywdzonej jako dłużniczki dokonane zostało przez Obwinioną z naruszeniem wymogów rzetelności, sumienności i należytej staranności, o których stanowią art. 6 i art. 12 ust. 1 KERP. OSD uznał przy tym, że

działanie Obwinionej było zawinione, albowiem miała ona wpływ na treść sporządzanego przez siebie wniosku egzekucyjnego, i mogła uniknąć zachowania naganego z punktu widzenia zasad etyki, wybierając zachowanie zgodne z prawem - w tym wypadku z przywołanymi powyżej przepisami kpc regulującymi treść i formę wniosku egzekucyjnego. OSD wskazał ponadto, iż przeświadczenie Obwinionej o tym, że była związana treścią ustaleń poczynionych przez Klienta było nie tylko błędne, ale również nieprawidłowe w świetle zasad regulujących zawód radcy prawnego jako zawodu o charakterze niezależnym, przy wykonywaniu którego sugestie czy wskazówki wyrażane przez kogokolwiek nie mogą wpływać na stanowisko w sprawie prezentowane przez radcę prawnego.

Mając powyższe na uwadze, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych wymierzył Obwinionej karę pieniężną w kwocie 5.000 zł jako współmierną do rodzaju i wagi popełnionego przewinienia dyscyplinarnego.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożyła Obwiniona reprezentowana przez obrońcę zaskarżając je w całości na swoją korzyść i zarzucając na podstawie art. 427 § 2 kpk w zw. z art. 438 § 2 i 3 kpk w zw. z art. 74¹ pkt 1 Ustawy:

1) obrazę prawa procesowego mającą bezpośredni wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy poprzez dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień Obwinionej odmawiając im waloru wiarygodności w sytuacji, gdy stan faktyczny opisany przez Obwinioną był spójny, logiczny, znajdujący odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie rzeczowym materiale dowodowym, co poddając analizie przez pryzmat doświadczenia życiowego a nade wszystko zawodowego jednoznacznie przemawiało za uznaniem w/wskazanych wyjaśnień za zasługujące na przyznanie wiarygodności, przy jednoczesnym braku podstaw do zajęcia odmiennego stanowiska, a winno skutkować poczynieniem ustaleń na podstawie niniejszego dowodu w zakresie stanu faktycznego sprawy;

- w konsekwencji w/wskazanych uchybień materii proceduralnej zarzucając:

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że działanie Obwinionej w przedmiotowej sprawie było zawinione, w sytuacji gdy z jej spójnych i logicznych wyjaśnień wprost wynika, iż nie miała ona realnych podstaw do kwestionowania adresu dłużnika przedłożonego przez jej klienta; z tych też względów, kierując się zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego radcy prawnego - w tym jedną z fundamentalnych zasad, tj. zasadą zaufania wobec klienta - prawidłowo poczynione

ustalenia w przedmiocie stanu faktycznego sprawy winny prowadzić do oczywistego wniosku, iż Obwiniona nie miała świadomości, iż rzeczony adres jest błędny.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk obrońca Obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie Obwinionej od zarzucanego jej czynu.

W uzasadnieniu odwołania Obrońca Obwinionej w pierwszej kolejności podniósł, iż Sąd wydając orzeczenie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień Obwinionej, co polegać miało na nieuzasadnionym nieuwzględnieniu przez Sąd argumentacji Obwinionej, iż „nie miała prawa” kwestionować adresu dłużnika ustalonego przez Klienta, oraz że nie miała ona „realnych możliwości jego weryfikowania”.

Obrońca przedstawił również obszerny wywód na poparcie tezy, iż Obwiniona nie może ponosić odpowiedzialności za błędne informacje uzyskane przez klienta, zwłaszcza w sytuacji gdy relacja radcy prawnego z jego mocodawcą opiera się na wzajemnym zaufaniu, konkludując, iż *„Obwiniona nie miała jakichkolwiek podstaw do kwestionowania rzetelności przedstawionych jej przez Mocodawcę danych tj. adresów dłużników, a co za tym idzie nie miała uzasadnionych podstaw kwestionowania ich wiarygodności”*. Tym samym, na podstawie poczynionych przez OSD ustaleń faktycznych, na tle których widoczne są liczne błędy niemożliwym jest przypisanie Obwinionej winy.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył, co następuje:

Z zarzutami zawartymi w odwołaniu z dnia 11 kwietnia 2022 r. nie sposób jest się zgodzić.

Po wszechstronnej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, iż motywy rozstrzygnięcia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, są zasadne zaś jego ustalenia faktyczne oraz subsumpcję prawną Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela.

W tym miejscu, przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu przez Obrońcę Obwinionej zarzutów Wyższy Sąd Dyscyplinarny wskazuje, iż - wbrew odmiennemu twierdzeniu Obrony - w postępowaniu pierwszo instancyjnym nie doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1) Ustawy, w myśl którego organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań

wiedzy i doświadczenia życiowego. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w swym uzasadnieniu wyraźnie wskazał i szczegółowo uzasadnił, dlaczego nie uwzględnił argumentów podnoszonych w celu obrony Obwinionej - powtórzonych w Odwołaniu - jakoby wskazany przez nią we wniosku egzekucyjnym adres Pokrzywdzonej: (...)-(...) ul. (...) miał zostać ustalony przez klienta Obwinionej (wierzyciela egzekwującego), zaś sama Obwiniona „nie miała prawa” kwestionować tego ustalenia, jak również „nie miała realnych możliwości jego weryfikowania”. **W tym kontekście OSD oparł się – co najwyraźniej uszło uwadze Obrony - na nie budzącej wątpliwości treści postanowienia _§ j_ ust 2. zawartej pomiędzy Obwinioną a jej klientem Umowy, w myśl którego podany przez Obwinioną we wniosku egzekucyjnym nieprawidłowy adres Pozwanej w (...) - wbrew odmiennym twierdzeniom Obwinionej - nie został wskazany Obwinionej przez jej Klienta-wierzyciela jako aktualny adres Pokrzywdzonej- dłużniczki, albowiem w treści Umowy adres ten wskazany został jedynie jako jedno z miejsc „poszukiwania” majątku ruchomego dłużniczki (w rozumieniu art. 844 § 1 kpc), nie zaś jako „adres strony” (w rozumieniu art. 126 § 2 pkt 1 kpc). Wynika to wprost z następującego brzmienia tego postanowienia: „Z uwagi na fakt, że Zleceniodawcy nie jest znany ani majątek ruchomy, ani majątek nieruchomy Dłużnika, **zleca on Zleceniobiorcy zainicjowanie postępowania egzekucyjnego wyłącznie wobec majątku ruchomego. Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez Zleceniodawcę, majątek ruchomy Dłużnika winien być poszukiwany pod następującymi adresami: a) (...)-(...) ul. (...), b) (...), c) (...).”** Ani z tego, ani z żadnego innego postanowienia Umowy nie wynika, iżby wskazany powyżej adres w (...) miał być przez Klienta Obwinionej ustalony i podany Obwinionej jako adres Pokrzywdzonej-dłużniczki (ani jako jej adres zamieszkania, ani też adres prowadzonej przez nią działalności gospodarczej). Przeciwnie, z zakomunikowanych Obwinionej w treści Umowy ustaleń jej Klienta wynika wyłącznie to, iż przedmiotowy adres stanowił jedynie adres, pod którym może znajdować się majątek ruchomy Pokrzywdzonej (jako dłużniczki egzekwowanej) - co w realiach przedmiotowej sprawy mogłoby przekładać się co najwyżej na wskazanie właściwemu komornikowi adresu położenia należących do dłużnika ruchomości, w ślad za skierowaniem egzekucji do tychże ruchomości.**

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela także dalszą argumentację OSD - w świetle której zarzuty Odwołania oraz ich uzasadnienie wydają się całkowicie niezrozumiałe. Oczywiście jest bowiem że Obwiniona mogła była podać w treści wniosku egzekucyjnego prawidłowy adres Pokrzywdzonej (znany jej przecież na etapie postępowania sądowego), a nadto, że na moment składania wniosku egzekucyjnego Obwiniona miała nie tylko możliwość ale również obowiązek zweryfikowania adresu Pokrzywdzonej, posiadającej status przedsiębiorcy, w powszechnie

dostępnej ewidencji CEIDG.

W świetle powyższego, za całkowicie bezzasadną uznać należy argumentację Obrony przedstawioną w Odwołaniu, która w całości zbudowana została na fałszywej, nie znajdującej potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym tezie, jakoby Klient Obwinionej miał być ustalić i przekazać Obwinionej przedmiotowy adres w (...) jako wiążący Obwinioną adres dłużnika , wobec którego tenże Klient zlecił przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie Umowy.

Tym samym, chybiona jest również argumentacja oparta na założeniu, iż Obwiniona nie może ponosić odpowiedzialności za użycie nieprawdziwych informacji otrzymanych od Klienta, a co za tym idzie, że w zakresie zarzucanego jej czynu nie ponosi winy, skoro de facto informacja przekazana Obwinionej przez Klienta nie dotyczyła w ogóle adresu Pokrzywdzonej-dłużniczki, a jako taka właśnie została użyta przez Obwinioną we wniosku egzekucyjnym - pomimo wcześniejszej wiedzy Obwinionej o innym adresie Pokrzywdzonej, i pomimo możliwości zweryfikowania aktualnego adresu Pokrzywdzonej w CEIDG - za co Obwiniona ponosi winę.

Z powyżej opisanych powodów Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do wnioskowanej przez Obronę zmiany zaskarżonego orzeczenia polegającej na uniewinnieniu Obwinionej od przypisanego jej deliktu dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 Ustawy w związku z art. 6 i art. 12 ust. 1 KERP oraz w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych w związku z art. 844 § 1 kpc, art. 889 § 1 kpc i art. 895 § 1 kpc, i utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie jako odpowiadające prawu.

O obciążeniu Obwinionej kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 2.000 zł Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i ust. 2 zdanie pierwsze Ustawy, zaś wysokość tych kosztów ustalił w oparciu o § 1 ust. 1 pkt 2 i § 3 ust. 2 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego (w brzmieniu tekstu jednolitego przyjętego uchwałą nr 621/XI/2022 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 22 czerwca 2022) w zw. z art. 70⁶ ust. 3 ustawy o radcach prawnych obciążając nimi Obwinioną i zasądzając je na rzecz Krajowej Rady Radców Prawnych.